

Anonimizuota versija

Vertimas

C-50/22 - 1

Byla C-50/22

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2022 m. sausio 25 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Cour d'appel de Paris (Prancūzija)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2021 m. gruodžio 16 d.

Ieškovė:

SOGEFINANCEMENT

Atsakovai:

RW

UV

<...>

COUR D'APPEL DE PARIS (Paryžiaus apeliacinis teismas)

4 poskyris – 9 kolegija - A

**SPRENDIMAS, KURIUO TEISINGUMO TEISMUI PATEIKIAMAS
PRAŠYMAS PRIIMTI PREJUDICINĮ SPRENDIMĄ**

2021 M. GRUODŽIO 16 D.

<...>

APELIANTĖ

Bendrovė SOGEFINANCEMENT, paprastoji akcinė bendrovė, atstovaujama įstatyminių atstovų, gyvenančių minėtos buveinės vietoje

<...>

92724 NANTERRE CEDEX

<...>

KITOS APELIACINIO PROCESO ŠALYS

RW

<...>

93160 NOISY LE GRAND

<...>

UV

<...>

93160 NOISY LE GRAND

<...> [Formalumi]

FAKTINĖS APLINKYBĖS, PROCESAS IR ŠALIŲ REIKALAVIMAI

2011 m. lapkričio 5 d. bendrovė *Sogefinancement* suteikė RW ir UV 15362,90 EUR dydžio asmeninę paskolą, grąžintiną mokant 84 mėnesines 430,85 EUR dydžio įmokas (be draudimo), taikant 7,60 % fiksuotą metinę kredito palūkanų normą.

2015 m. spalio 20 d. šalys susitarė dėl 15362,90 EUR dydžio skolos, kuri nuo 2015 m. gruodžio 15 d. turėjo būti grąžinta 83 mėnesinėmis 258,54 EUR dydžio įmokomis, restruktūrizavimo.

Išnagrinėjęs bendrovės *Sogefinancement* pareikštą ieškinį, kuriuo iš esmės reikalaujama įpareigoti RW ir UV sumokėti nesumokėtą likutį, Le Rensi pirmosios instancijos teismas per rungimosi principu grindžiamą procesą 2018 m. sausio 25 d. priimtame sprendime:

- pripažino ieškinį dėl sumokėjimo priimtiniu;
- pripažino 2011 m. lapkričio 5 d. šalių sudarytą sutartį negaliojančia;

- netaikė *Code civil* (Civilinis kodeksas) 1231-6 straipsnio ir *Code monétaire et financier* (Pinigų ir finansų kodeksas) L.313-3 straipsnio;

- įpareigojo RW ir UV sumokėti bendrovei *Sogefinancement* 1 309,65 EUR sumą pagal paskolos sutartį ir nurodė, kad už šią sumą nebus skaičiuojamos palūkanos;

- atkreipė dėmesį į *Code de la consommation* (Vartotojų kodeksas) L.311-48 (dabar L.341-8 straipsnis) straipsnius ir nusprendė, kad RW ir UV mokėtina suma mažinama teisės aktuose nustatyto dydžio palūkanų, apskaičiuotų nuo paskolos davėjo gautų palūkanų, suma;

- nustatė RW ir UV terminą sumokėti skolą šešiomis mėnesinėmis įmokomis po 200 eurų ir paskutinę mėnesinę įmoką, kurią sudarytų skolos likutis, o to nepadarius, visos likusios mokėtinos sumos taptų mokėtinos iš karto;

- atmetė likusius *Sogefinancement* reikalavimus.

Patikrinęs ieškinio priimtinumą, teismas savo iniciatyva iškelė pagrindą, grindžiamą Vartotojų kodekso L.312-25 straipsnio pažeidimu, ir nusprendė, jog dėl to, kad lėšos paskolos gavėjams buvo išmokėtos nepaėjęs septynioms dienoms nuo paskolos pasiūlymo priėmimo, pagal Civilinio kodekso 6 straipsnį sutartis turi būti panaikinta.

2018 m. gegužės 24 d. pareiškimu bendrovė *Sogefinancement* apskundė tokį sprendimą.

2021 m. vasario 8 d. pateikusi galutinius reikalavimus, apeliante prašo teismo:

- panaikinti arba bent paneigti visą skundžiamą sprendimą;

- atmesti visus RW ir UV prašymus;

- pripažinti pagrindą, grindžiamą sutarties negaliojimu, nepriimtinu, o nepatenkinus šio reikalavimo – atmesti šį pagrindą;

- pripažinti nepriimtinu paskolos gavėjų prašymą konstatuoti teisės į sutartyje numatytas palūkanas netekimą; jį atmesti;

- konstatuoti, kad paskola gražintina prieš terminą arba, nepatenkinus šio reikalavimo, paskelbti, kad paskolos sutartis yra nutraukta;

- priteisti iš RW ir UV solidariai sumokėti 13 974,41 EUR sumą ir 7,60 % metines sutartines palūkanas, skaičiuojamas nuo 2018 m. liepos 31 d., grynaisiais pinigais arba pateikiant galiojančius kvitus už mokėjimus, atliktus po 2018 m. liepos 30 d.;

- nepatenkinus šio reikalavimo, jei sutartis būtų pripažinta negaliojančia, priteisti iš RW ir UV solidariai sumokėti apeliantei 28 000 EUR sumą, taip gražinant paskolintą kapitalą, kartu su teisės aktuose nustatyto dydžio palūkanomis, ir

nurodyti, kad jie vis vien privalo sumokėti 517,40 EUR sumą kartu su teisės aktuose nustatyto dydžio palūkanomis;

- nepatenkinus ir šio reikalavimo, jei būtų netekta teisės į sutartyje numatytas palūkanas, priteisti iš RW ir UV solidariai sumokėti 2504,36 EUR sumą ir teisės aktuose nustatyto dydžio palūkanas, skaičiuojamas nuo 2017 m. kovo 6 d.;

- atmesti RW ir UV prašymą dėl papildomo termino, o nepatenkinus šio reikalavimo – pripažinti skolinį reikalavimą nedelsiant vykdytinu, jei būtų nesilaikoma bent vieno iš terminų;

- priteisti iš jų apeliantei 1 000 EUR sumą pagal *Code de procédure civile* (Civilinio proceso kodeksas) 700 straipsnį.

Remdamasi byloje taikytinos redakcijos Vartotojų kodekso L.311-14 ir R.632-1 straipsnių nuostatomis, apeliantė tvirtina, kad pirmasis teismas negalėjo savo iniciatyva pripažinti sutarties negaliojančia, nes tik vartotojas galėjo remtis imperatyvia apsaugos nuostata; ji nurodo įgaliojimų viršijimą. Apeliantė teigia, kad sutarties negaliojimu negali būti remiamasi pasibaigus *Code de commerce* (Prekybos kodeksas) L.110-4 straipsnyje nustatytam penkerių metų senaties terminui.

Apeliantė taip pat pažymi, kad buvo laikomasi septynių dienų termino lėšoms išmokėti, ir atkreipia dėmesį į tai, kad painiojama vidinė lėšų „atblokavimo“ procedūra ir jų faktinis išmokėjimas paskolų gavėjams; ji pažymi, kad paskolų gavėjai neįrodė lėšų gavimo datos.

Apeliantė detalizuoja savo skolinio reikalavimo sumą.

Galiausiai ji remiasi RW ir UV reikalavimo dėl teisės į sutartyje numatytas palūkanas netekimo senatimi.

2018 m. spalio 29 d. pateiktuose reikalavimuose RW ir UV teismo prašo:

- patvirtinti visą skundžiamą sprendimą, išskyrus dalį, kurioje nustatyta, kad bendrovės *Sogefinancement* skolinį reikalavimą sudaro 1309,65 EUR dydžio pagrindinė suma;

- priteisti iš jų solidariai sumokėti bendrovei apeliantei pagrindinę 517,40 EUR sumą ir teisės aktuose nustatytas palūkanas, skaičiuojamas nuo šio teismo sprendimo įteikimo dienos;

- nepatenkinus pirmiau nurodyto reikalavimo, konstatuoti teisės į sutartines palūkanas netekimą bendrovės *Sogefinancement* nenaudai ir suteikti RW ir UV kuo ilgesnius mokėjimo terminus skolai padengti;

- atmesti bendrovės *Sogefinancement* prašymus ir priteisti jiems 2000 EUR iš šios bendrovės remiantis Civilinio proceso kodekso 700 straipsniu.

Kitos apeliacinio proceso šalys teigia, kad imperatyvus taikytinų nuostatų pobūdis pateisina pirmojo teismo sprendimą savo iniciatyva iškelti sutarties negaliojimo klausimą pagal Vartotojų kodekso L.141-4 straipsnį. Remdamosi Civilinio kodekso 2224 straipsniu, šios šalys taip pat tvirtina, kad penkerių metų senaties terminas reikalavimui konstatuoti negaliojimą pradedamas skaičiuoti ne nuo sutarties pasirašymo dienos, o nuo tos dienos, kai teisių turėtojas sužinojo arba turėjo sužinoti apie faktines aplinkybes, leidžiančias jam pareikšti ieškinį, šiuo atveju – nuo posėdžio pirmajame teisme dienos.

Minėtos šalys tvirtina, kad apeliante nesilaikė byloje taikytinos redakcijos Vartotojų kodekso L.311-14 straipsnyje numatyto septynių dienų termino lėšoms išmokėti ir stebisi, kad bankas neįrodo paskolinto kapitalo pervedimo datos.

Kitos apeliacinio proceso šalys teigia, kad palūkanų panaikinimas yra pateisinamas pagal Civilinio kodekso 1343-5 straipsnį ir nurodo, kad pirmasis teismas suklydo apskaičiuodamas sumą, kurią joms reikia sumokėti.

Jos teigia, kad jų finansinė padėtis yra sunki.

<...> [Pastabos dėl proceso]

Išklausęs šalių pastabas ir prokuratūros nuomonę, šis teismas 2021 m. liepos 1 d. sprendimu paprašė *Cour de cassation* (Kasacinis Teismas) pateikti nuomonę šiais dviem klausimais:

- ar, atsižvelgiant į Vartotojų kodekso L.141-4 straipsnį (dabar – R.632-1 straipsnis), Civilinio kodekso 6 straipsnį, Prekybos kodekso L.110-4 straipsnį ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo pateiktą 2008 m. balandžio 23 d. Direktyvos 2008/48/EB išaiškinimą dėl teisėjo vaidmens užtikrinant imperatyvių Europos ekonominių nuostatų laikymąsi, teisėjas gali savo iniciatyva kelti vartojimo kredito sutarties negaliojimo klausimą, be kita ko, pagal Vartotojų kodekso L.312-25 straipsnį, pasibaigus penkerių metų senaties terminui, kuriuo galima remtis prieš kitą šalį?

- ar, atsižvelgiant į Vartotojų kodekso L.141-4 straipsnį (dabar – R.632-1 straipsnis), Civilinio kodekso 6 straipsnį, Prekybos kodekso L.110-4 straipsnį, Civilinio proceso kodekso 4 ir 5 straipsnius ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo pateiktą 2008 m. balandžio 23 d. Direktyvos 2008/48/EB išaiškinimą dėl teisėjo vaidmens užtikrinant imperatyvių Europos ekonominių nuostatų laikymąsi, teismas gali pripažinti vartojimo kredito sutartį negaliojančia, be kita ko, pagal Vartotojų kodekso L.312-25 straipsnį, kai nė viena iš šalių neprašo panaikinti šios sutarties?

2021 m. spalio 21 d. *Cour de cassation* pateikė nuomonę, kad ginčą nagrinėjantis teismas turėtų pateikti klausimus Europos Sąjungos Teisingumo Teismui pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 267 straipsnį.

2021 m. lapkričio 30 d. apeliantė pateikė pastabas, kuriose nurodė, kad Vartotojų kodekso L.311-17 straipsnis, kuriame numatyta, kad lėšas galima perduoti tik pasibaigus septynių dienų terminui, yra tik netiesiogiai susijęs su nurodytos direktyvos 14 straipsniu, ir siūlo suformuluoti du prejudicinius klausimus, atsižvelgiant į teisinio saugumo ir valstybių procesinės autonomijos principus.

2021 m. lapkričio 10 d. kitos apeliacinio proceso šalys pranešė, kad neturi pastabų dėl galimybės pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą.

<...>

NUTARTIES MOTYVAI

Neabejotina, kad ginčui taikomos Vartotojų kodekso l.311-1 ir paskesnių straipsnių (dabar – to paties kodekso L.312-1 ir paskesni straipsniai) nuostatos, priimtose 2010 m. liepos 1 d. Įstatymu Nr. 2010-737, kuriuo į nacionalinę teisę perkelta 2008 m. balandžio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/48/EB.

Pirmasis teismas savo iniciatyva pripažino ginčijamą kredito sutartį negaliojančia motyvuodamas tuo, kad lėšos kredito gavėjams buvo perduotos nepasibaigus sutarties atsisakymo terminui, pažeidžiant buvusį Vartotojų kodekso L.311-14 straipsnį (dabar – L.312-25 straipsnis).

Apeliantė teigia, kad pirmasis teismas viršijo savo įgaliojimus, nes tik šalys gali remtis sutarties negaliojimu pagal minėtas nuostatas, kurios yra imperatyvios apsauginės nuostatos; ji pažymi, kad atsiradęs negaliojimas yra santykinis ir kad vartotojas turi galimybę patvirtinti sutartį, kuri gali būti panaikinta; apeliantė pabrėžia, kad paskolos gavėjai, dalyvavę teismo posėdyje, neprašė panaikinti sutarties ir nesirėmė L.312-25 straipsnio pažeidimu.

Apeliantė taip pat nurodo, kad teismas negalėjo savo iniciatyva remtis pagrindu, pagal kurį sutartis gali būti panaikinta, pasibaigus senaties terminui, per kurį patys paskolos gavėjai gali prašyti panaikinti sutartį.

Kitos apeliacinio proceso šalys pritaria teismo sprendimo motyvams ir prašo jį palikti galioti. Jų teigimu, pirmasis teismas teisėtai savo iniciatyva iškėlė imperatyvią nuostatą, nagrinėtą vykstant rungimosi procesui, nepaisant to, kad šios šalys pačios nepateikė prašymo panaikinti sutartį.

Nurodydamos Civilinio kodekso 1179 ir 1180 straipsnius, kitos apeliacinio proceso šalys tvirtina, kad imperatyvios vartojimo kredito srities nuostatos, yra absoliučiai negaliojančios, ir bet kuris suinteresuotasis asmuo ir prokuratūra gali prašyti tai pripažinti, o senaties terminas pradedamas skaičiuoti nuo tos dienos, kai asmuo, kuris remiasi negaliojimu, sužinojo apie pažeidimą, t. y. šiuo atveju, kalbant apie teismą, nuo ieškinio pareiškimo dienos arba teismo posėdžio dienos.

2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/48/EB dėl vartojimo kredito sutarčių ir panaikinti Tarybos direktyvą 87/102/EEB buvo perkelta į Prancūzijos nacionalinę teisę 2010 m. liepos 1 d. Įstatymu Nr. 2010-737; ją tiesiogiai taiko nacionaliniai teismai.

Šios direktyvos 14 straipsnyje nurodyta:

„1. Vartotojas, nenurodydamas priežasties, gali atsisakyti kredito sutarties per keturiolika kalendorinių dienų. Toks sutarties atsisakymo laikotarpis prasideda:

- 1. nuo kredito sutarties sudarymo dienos; arba*
- 2. nuo dienos, kurią vartotojas gauna sutarties nuostatas ir sąlygas bei informaciją pagal 10 straipsnį, jei toji diena yra vėlesnė, nei nurodytoji šios pastraipos a punkte.*

<...>.

7. Šis straipsnis neturi įtakos bet kuriems nacionalinės teisės aktams, nustatantiems laikotarpį, kurio metu sutartis negali būti pradėdama vykdyti.“

Pagal 22 straipsnį *„valstybės narės užtikrina, kad vartotojai negalėtų atsisakyti teisių, kurias jiems suteikia šią direktyvą įgyvendinančių arba atitinkančių nacionalinės teisės aktų nuostatos“.*

Pagal 23 straipsnį *„valstybės narės nustato taisykles dėl sankcijų, taikomų už pagal šią direktyvą priimtų nacionalinių nuostatų pažeidimus, ir imasi visų priemonių, būtinų užtikrinti, kad jos būtų įgyvendinamos. Numatytos sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios“.*

Pagal ginčui taikomos redakcijos Vartotojų kodekso L.311-14 straipsnį (dabar – L.312-25 straipsnis) *„septynias dienas nuo paskolos gavėjo sutikimo su sutartimi paskolos davėjas negali jokia forma ir jokių pagrindų atlikti mokėjimų paskolos gavėjui ar jo vardu, o paskolos gavėjas – paskolos davėjui. Tuo pačiu laikotarpiu paskolos gavėjas taip pat negali įnešti jokio indėlio paskolos davėjo naudai arba paskolos davėjo vardu pagal nagrinėjamą sandorį. Jei paskolos gavėjas pasirašo leidimą tiesioginiam debitui iš savo banko sąskaitos, jo galiojimui ir įsigaliojimui taikomos kredito sutarties sąlygos.“*

Pažymėtina, kad ši nuostata patenka į minėto 14 straipsnio 7 punkto taikymo sritį.

Nacionalinėje teisėje pripažįstama, kad paskolintų lėšų išmokėjimas nepasibaigus septynių dienų terminui lemia sutarties negaliojimą pagal Civilinio kodekso 6 straipsnį, kuriame numatyta, kad specialiais susitarimais negalima nukrypti nuo įstatymų, kuriais siekiama apsaugoti viešąją tvarką ir gerą moralę. Panaikinus sutartį, paskolos gavėjas privalo grąžinti paskolintą kapitalą.

Pagal Vartotojų kodekso L.141-4 straipsnį (dabar – R.632-1 straipsnis) „*teismas gali savo iniciatyva taikyti visas šio kodekso nuostatas ginčiuose, kylančiuose dėl jo taikymo. Išklauses šalių pastabas, jis savo iniciatyva atsisako taikyti sutarties sąlygą, kurios nesąžiningumas yra aiškus iš teismo nagrinėjimo metu pateiktų argumentų*“.

Pagal Vartotojų kodekso L.311-52 straipsnį „*paskolos davėjo ieškiniai dėl mokėjimų paskolos gavėjui neįvykdžius įsipareigojimų turi būti pareikšti per dvejus metus nuo įvykio, dėl kurio jie buvo pareikšti; vėliau teisė pareikšti ieškinį prarandama*“.

Pagal Prekybos kodekso L.110-4 straipsnį „*įsipareigojimams, kylantiems iš komercinių santykių tarp verslininkų arba tarp verslininkų ir komercinės veiklos nevykdančių subjektų taikomas penkerių metų senaties terminas, išskyrus atvejus, kai jiems taikomi specialūs, trumpesni senaties terminai*“.

Pagal Civilinio kodekso 2224 straipsnį „*asmeninių ieškinių ar ieškinių dėl daiktinių teisių senaties terminas baigiasi praėjus penkeriems metams nuo tos dienos, kai teisės turėtojas sužinojo arba turėjo sužinoti apie faktines aplinkybes, leidžiančias jam pasinaudoti teise pareikšti ieškinį*“.

Vartotojo ieškiniams, įskaitant ieškinius dėl sutarties panaikinimo, taip pat reikalavimams dėl sutarties panaikinimo, kuriuos vartotojas pareiškia pateikdamas prieštaravimą, taikomas penkerių metų senaties terminas, skaičiuojamas nuo sutarties sudarymo, numatytas tiek Prekybos kodekso 110-4 straipsnyje, tiek Civilinio kodekso 2224 straipsnyje. Vis dėlto šios su senaties terminais susijusios taisyklės neužkerta kelio vartotojui ginantis nuo ieškinių dėl mokėjimo bet kokiomis aplinkybėmis pateikti su bylos esme susijusius gynybos argumentus, kurie gali visiškai ar iš dalies paneigti kreditoriaus reikalavimą, iš to negaunant jokios kitos naudos.

Buvo nuspręsta, kad tinkamų apskundimo terminų nustatymas, nustatant ieškinių senaties terminus, nepadarą naudojimosi vartotojui suteiktomis teisėmis praktiškai neįmanomo ar pernelyg sunkaus; nustatant šiuos terminus siekiama užkirsti kelią galimybei neapibrėžtą laiką ginčyti sutartį ir taip atsižvelgiama į pagrindinį teisinio saugumo principą (2009 m. spalio 6 d. Sprendimas *Asturcom Télécomunicaciones*, C-40/08).

Tačiau taip pat buvo nuspręsta, kad pagal minėtos direktyvos nuostatų veiksmingumo principą draudžiama, kad kredito sutarties negaliojimo sankcijai kartu su įpareigojimu grąžinti kapitalą būtų taikoma sąlyga, kad vartotojas per trejų metų senaties terminą turi pareikšti pretenzijas dėl negaliojimo (2020 m. kovo 5 d. Sprendimas *OPR - Finances*, C-679/18).

Todėl reikėtų kreiptis į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą su prašymu priimti prejudicinį sprendimą dėl toliau suformuluoto klausimo.

Be to, pagal Civilinio proceso kodekso 4 ir 5 straipsnius „*ginčo dalyką apibrėžia atitinkami šalių reikalavimai*“ ir „*teismas turi priimti sprendimą dėl visko, ko prašoma, ir tik dėl to, ko prašoma*“.

Pagal šias nuostatas, kurias lemia valstybių procesinė autonomija, teismui užkertamas kelias priimti sprendimą *ultra petita*.

Pagal Europos Sąjungos teisėje pripažįstamą „dispozityvumo principą“, visų pirma dėl to, kad jis padeda užtikrinti teisinį saugumą, teismas taip pat negali formuluoti priešpriešinių reikalavimų.

Tačiau Vartotojų kodekso L.141-4 straipsnyje (dabar – R.632-1 straipsnis) numatyta, kad, siekdamas užtikrinti minėtoje direktyvoje nustatytos vartotojų apsaugos veiksmingumą, teismas gali savo iniciatyva taikyti visas šio kodekso nuostatas ginčiuose, kylančiuose dėl jo taikymo; teismas, išklauses šalių pastabas, savo iniciatyva atsisako taikyti sąlygą, kurios nesąžiningumas yra aiškus iš teismo nagrinėjimo metu pateiktų argumentų.

Taikant pastarąją nuostatą nacionalinėje teisėje pripažįstama, jog teismas gali savo iniciatyva pripažinti, kad kreditorius neteko teisės gauti sutartines palūkanas, net jei vartotojas šiuo klausimu nepareiškė nuomonės, nesvarbu, ar jis atvyko į teismo posėdį, ar ne, jei šis pagrindas buvo iškeltas vykstant rungimosi principu grindžiamam procesui.

Pagal nacionalinę teisę rėmimasis sutarties negaliojimu yra ne tik su bylos esme susijęs argumentas, pateiktas ginantis nuo kreditoriaus reikalavimo sumokėti skolą, bet ir savarankiškas reikalavimas.

Be to, kas buvo pasakyta apie su tuo susijusį senaties terminą, jei teismas panaikintų sutartį nesant vartotojo prašymo, nesvarbu, ar jis atvyko į teismo posėdį, ar ne, arba jei tokiame panaikinime būtų pritarta po to, kai teismas savo iniciatyva iškėlė pažeidimą, už kurį gali būti baudžiama tokiu panaikinimu, galėtų būti pažeistas dispozityvumo principas ir individualus bei kolektyvinis teisinis saugumas.

Tačiau pagal veiksmingumo principą, kuriuo apskritai turėtų būti siekiama verslininkus atgrasyti nuo reikalavimų neatitinkančių veiksmų, reikia atsižvelgti į menką vartotojų dalyvavimą teisiniuose ginčiuose, bet individualiu atveju iš to vis dėlto nereikėtų spręsti apie paskolos davėjo reikalavimų pagrįstumo pripažinimą ar sutikimą su galimu sutarties panaikinimu.

Todėl svarbu Teisingumo Teismui pateikti toliau suformuluotus klausimus dėl sąlygų, kurios yra būtinos veiksmingumo, dispozityvumo ir teisinio saugumo principų pusiausvyrai užtikrinti, kai teismas savo iniciatyva pripažįsta kredito sutartį negaliojančia, vartotojui neišreiškus nuomonės šiuo klausimu.

REMDAMASIS ŠIAIS MOTYVAIS,

TEISMAS,

<...>

atsižvelgdamas į Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 267 straipsnį,

- nusprendžia pateikti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui prašymą priimti prejudicinį sprendimą šiais klausimais.

1. Ar pagal Direktyvos 2008/48/EB 23 straipsnyje įtvirtintą sankcijos veiksmingumo principą, atsižvelgiant į teisinio saugumo ir valstybių narių procesinės autonomijos principus, draudžiamas toks atvejis, kai teismas negali savo iniciatyva remtis iš šios direktyvos 14 straipsnio kylančia nacionalinės teisės nuostata, dėl kurios nacionalinėje teisėje nustatyta sutarties negaliojimo sankcija, pasibaigus penkerių metų ieškinio senaties terminui, per kurį vartotojas gali pareikšti ieškinį arba prieštaravimą dėl kredito sutarties negaliojimo?

2. Ar pagal Direktyvos 2008/48/EB 23 straipsnyje įtvirtintą sankcijos veiksmingumo principą, atsižvelgiant į teisinio saugumo ir valstybių narių procesinės autonomijos principus bei dispozityvumo principą, draudžiamas toks atvejis, kai teismas negali pripažinti kredito sutarties negaliojančia, prieš tai savo iniciatyva pasirėmęs iš minėtos direktyvos 14 straipsnio kylančia nacionalinės teisės nuostata, kai vartotojas neprašo tokio panaikinimo ar bent neišreiškia pritarimo jam?

<...>